

דבר-תורה לאזכרה: רעיונות קצרים, משלים וסיפורים לאזכרה או יארצייט ולבית אבלים
שלוקטו ונאספו לאוצרו של הרב שלמה הלוי שליט"א

אזכרה – זמן להתבוננות

די לשאננות!

ליהודי אין זמן והוא מנסה להספיק כמה שיותר בעולם הזה. זה בא לידי ביטוי בתורים – תמיד נדחפים כי "ממהרים" ובצורת הנהיגה בארץ הקודש. לא קשה לזהות את היהודים בחו"ל - בבתי מלון מנסים לקחת כמה שיותר ומהר... מדוע זה כך?!

התשובה היא: יהודי נברא ללא מנוחה בעולם הזה, וזוהי בדיוק המהות של האזכרה - לעצור רגע ולהתבונן, להסתכל על הדברים מבחוץ, כיוון שאדם בתוך העשייה איננו מסוגל לעצור רגע ולחשוב. עד כדי כך: אדם עד גיל 40 הורס את הבריאות שלו בשביל כסף, ומגיל 40 שם את הכסף שלו על הבריאות...

אם נשאל מישהו מעל גיל 40 - כמה זמן נהנית בחיים שלך עד היום? (ביחס של דקות) וכמה סבלת עד היום? התשובה הטובה ביותר שנשמע היא: 80% סבל, 20% הנאה. ולשאלה כמה תיהנה מהיום והלאה יותר או פחות? כולם יענו שהם ייהנו פחות! הייתכן?! אם מפעל מפסיד בחודש 80% ועתיד להפסיד יותר – האם לא סוגרים אותו?! הבעיה היא שאנשים לא רוצים לעצור ולהתבונן.

משל למה הדבר דומה: לירכתי ספינה שבה 300 איש, השטה ללא מנוע וללא משוטחים. קם אחד וצועק: לאן שטים? ואף אחד לא מתייחס. הוא עולה לראש התורן ורואה מפל גדול עם תנינים פעורי פה השותרים לטרף. האיש יורד ומנסה לשכנע את כולם שעוד מעט הם מתים. כולם נכנסים ללחץ ואחרי שהם רואים הם נלחצים עוד יותר. לאחר שלשה ימים הכול נשכח, וכולם חזרו לשתות וליהנות כאילו כלום לא קרה... בינתיים העירני היחידי מנסה לצעוק ושוב אף אחד לא מתייחס. והנה הוא מוצא הליקופטר על הספינה, מציל את עצמו וכל הספינה נופלת במפל ואנשיה טרף לתנינים...

הנמשל: אנחנו שאננים לא פחות, אם אדם יתבונן ויחליט לעשות מעשה להציל את עצמו ואת משפחתו, יש דרך אחת: לשוב בתשובה! כל אחד במה שהוא צריך, די לשאננות! היא מובילה לאבדון...

זוהי מהותה של אזכרה – לעצור ולהתבונן. השאלה מה כל אחד יעשה עם זה, האם יעלה על ההליקופטר ויציל את עצמו, או ייפול חלילה לתנינים...